

[Lysholm Christensen]

om folkets skole. Vi kan alle have en mening om denne skole. Alle børn har adgang dertil, og skolerne ligner hinanden fra sted til sted i hvert fald i rimelig udstrækning. Jo, folkeskolen er folkets skole.

Det foreliggende forslag til en ny styrelseslov hilser vi med glæde fra Kristeligt Folkepartis side. Vi erkender, at der nogle små punkter, som måske kunne have været klarere formuleret, men det ser vi på under udvalgsarbejdet. Hovedsigtet er i det mindste rigtigt.

Vi er af den opfattelse, at forslaget vil styrke folkeskolen netop som folkets skole. Det mål fremmer vi bedst ved at give forældrene større indflydelse på skolens dagligdag, og det er jo netop det, der sker her.

Nu vil nogle hævde, at folkeskolen, hvis dette her vedtages, ikke længere kan være folkets skole, fordi skolerne vil udvikle sig forskelligt. Her er det jo to forskellige syn, der støder sammen: et centralistisk og et decentralistisk.

Kristeligt Folkeparti har tillid til, at øget forældreindflydelse er til gavn for skolen. Vi tror på, at det er de fornuftige forældre, der bliver valgt, og at de vil arbejde til gavn for denne skole. Vi frygter ikke den situation, hvor skolerne vil udvikle sig i så forskellig retning, at vi ikke kan kende dem fra sted til sted. Vi mener i øvrigt, det er sikret med de krav, som er stillet fra Undervisningsministeriets side, og de vejledende læseplaner.

Vi tilslutter os altså hovedprincipperne i loven om forenkling, rammestyning, selvforvaltning og styrkelse af lederfunktionen.

Lærernes placering i billedet har jo været nævnt af mange ordførere i mange indlæg, og dér er det måske netop også, at teksten mangler en smule i klarhed. Vi ønsker ikke nogen ændringer af lærernes mulighed for at udtale sig om skolens forhold, det være sig både om det direkte pædagogiske og om det, der måske indirekte har med pædagogikken at gøre. Der skal stadig væk været et frugtbart pædagogisk forum på skolen, og det mener vi også der kan være efter de foreslåede regler, blot vi får præciseret lidt nærmere, hvorledes man skal klare valg af mødeleder, noget om funktionsperioder og opgaver, hvorledes man indkalder til møde osv., men det skal vi nok få sikret under udvalgsarbejdet.

Endelig et par små bemærkninger om lederfunktionen: Skolens leder er dog også lærer og

medlem af det pædagogiske råd. Man kan få en fornemmelse af, at lederen er en modpart i dette samarbejde. Det er kun tilfældet, hvis man selv ønsker at stille det op på den måde. Lederen er også lærer og er med i samarbejdet om alt, hvad der foregår på skolen.

Det er egentlig besynderligt at sidde og lytte til debatten i dag, hvor begrebet demokrati er inde i billedet på mange leder. Det er nærmest, som om vi ikke taler samme sprog, og det gør vi nok heller ikke. Hvis man slår op i videnskabelige undersøgelser om demokratibegrebet, kan man finde flere hundrede forskellige definitioner, og det er måske nogle af dem, der har været luftet i dag, og så er det ikke så sært, at det kniber lidt med at nå hinanden.

Jeg har hæftet mig ved, ikke så meget i debatten i dag, men i dagspressen, et par eksempler, som viser det paradoksale i dette, at man på den ene side siger: Det er fint, at forældrene får større indflydelse på skolen. Derefter siger man: Vi må så håbe, at det er de rigtige, der bliver valgt, at ikke de bliver for besværlige at have med at gøre. Hvad er det for et demokratibegreb?

Noget af det samme gælder om skolelederen. Man siger: Det er udemokratisk, at udtalelser fra det pædagogiske råd skal gå igennem lederen. Jeg kan ikke se det udemokratiske i det. Medlemmer af dette høje Ting er jo selv valgt til at arbejde i en struktur, der ligner denne noget, altså en slags pyramideform, hvor der er nogle i toppen, som må træffe de endelige afgørelser. Og når man har ladet sig vælge hertil, så må man vel have en vis tro på, at dette system kan fungere, og man vil vel ikke kalde det udemokratisk? Nej, det er en besynderlig debat.

Men nu har vi et godt forslag liggende, og vi vil arbejde på at få filet de sidste knaster af under udvalgsarbejdet.

Jeg vil slutte med at sige, at vi nu igen har oplevet en debat, hvor man kunne have lyst til at aflevere sin ordførertale som en kort bemærkning.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Når der skal skrives historie om dansk folkestyre i slutningen af dette århundrede, vil man kunne skrive: I 1970'erne og 1980'erne fik vi bloktilskud og selvstyre i kommunerne, i 1990'erne fik vi bloktilskud og selvstyre i skolerne og senere også andre steder.